

Σε μια μικρή επαρχιακή πόλη, οι ανυπογίαστοι κάτοικοι αναστατώνονται από την έλευση ενός ρινόκερου. Σιγά σιγά τα κρούσματα στην πόλη αυξάνονται σε σημείο που να γίνεται λόγος για «ιό ρινοκερίτιδας». Στο τέλος του έργου μόνο ο κεντρικός ήρωας, ο Μπερανζέ, παραμένει άνθρωπος, απευθύνοντας στο κοινό έναν μονόλογο – κραυγή διαμαρτυρίας και απελπισίας: «...Θα πολεμήσω ενάντια σ' όλο τον κόσμο. Η καραμπίνα μου, πού είναι η καραμπίνα μου; (Γυρίζει προς το μέρος του τοίχου, που φαίνονται πάντα τα κεφάλια των ρινόκερων και ουρλιάζει με όλη του τη δύναμη).

Ενάντια σ' όλο τον κόσμο! Θα υπερασπίσω τον εαυτόν μου ενάντια σ' όλο τον κόσμο! δεν θα καθίσω με σταυρωμένα χέρια, θα πολεμήσω! Είμαι ο τελευταίος άνθρωπος! και μέχρι να κρηθεί το τέλος θα παραμείνω άνθρωπος! Οχι δεν θα συνθηκολογήσω!.. Δεν θα γίνω σαν κι εσάς!».

Παρ' όλο που πρόθεση του συγγραφέα ήταν τα πολιτικά, δημαγωγικά, εκμαυλιστικά δόγματα (ο ναζισμός και ο υπαρκτός σοσιαλισμός – ο Ιονέσκο ήταν ορκισμένος αντικομμουνιστής), στην εποχή του το έργο ταυτίστηκε με κάθε είδους ολοκληρωτισμό: υλιστικό, πνευματικό ή ηθικό.

Ο «Ρινόκερος» είναι έργο αντιναζιστικό, όπως έχει υποστηρίξει και ο ίδιος ο Ιονέσκο. «Προπαντός όμως είναι κείμενο που αντιτίθεται σε όλες τις μαζικές υστερίες και επιδημίες που κρύβονται κάτω από το πρόσχημα της λογικής και των ιδεών, αλλά δεν παύουν να αποτελούν σοβαρές κοινωνικές ασθένειες, των οποίων οι ιδεολογίες δεν είναι παρά το «βάλλοθι». Σήμερα

Σήμερα ποιες είναι οι νέες μορφές ολοκληρωτισμού πχ η επιβεβλημένη ομοιομορφία

(συνεχίστε)